OBSERVAȚII ASUPRA COLOCAȚIILOR VERBULUI *A DA*

CECILIA CĂPĂȚÎNĂ, ANAMARIA PREDA
Universitatea din Craiova

1. Obiectivele avute în vedere în această comunicare sunt: (i) prezentarea și comentarea tiparelor a două tipuri de colocații ale verbului *a da*: locuțiuni și expresii; (ii) descrierea și comentarea modului în care sunt notate componentele locuționale ale acestui verb în dicționarele românești de tip explicativ; (iii) prezentarea unor soluții pentru uniformizarea și sistematizarea înregistrării colocațiilor.

2. Verbele cu cea mai însemnată prezență în colocații sunt *a da, a lua, a face, a pune, a băga, a trage, a bate, a duce, a sta, a tăia, a avea, a fi.* La verbul *a da*, dicționarele de tip explicativ înregistrează peste o sută de combinații lexicale: *a da în judecată, a da la lumină* (sau *la iveală, în vileag* etc.), *a da viață, a da însemnătate, a-şi da* (cu) *părerea, a da foc, a da gata, a-i da* (cuiva) *mâna să..., a-şi da sfârşitul* (sau *sufletul, duhul* sau *obştescul sfârşit*), *a da raportul, a-şi da seama, a da din gură, a-i da* (cuiva) *peste nas, a da* (cuiva sau la ceva) *cu piciorul, a-i da cuiva ceva în* (sau *prin) gând* (sau *cap, minte*), *a da în foc* etc. Numărul redus al combinațiilor și, mai ales, „selectarea" lor se datorează unei practici îndelung exersate, a preluării inventarului din ediția precedentă de autorii noii ediții, fără analiza temeinică și revizuirea obligatorie a materialului lexical.

Astfel, sunt menținute în articolul verbului *a da* colocații cel puțin învechite, dacă nu cumva, chiar ieșite din uz: *a da cu chirie, a nu se da pentru mult, a da o fată după cineva* (sau *cuiva*) sau *a*(*-i*) *da cuiva de bărbat* (respectiv *de soție*) *pe cineva, a da pe piatră, a da la rindea, a da în undă, a da la mână, a da inima* (sau *duhul din cineva*), *a da bici* (în loc de *a da bice*), *a da la mână, ce-o da* (sau *cum o da*) *târgul şi norocul, a da încolo, încoace.*

În comparație cu încercarea nereușită de a repune în uz construcții precum cele de mai sus, absența unor locuțiuni extrem de uzuale ca: *a da voie, a da drumul, a da cuvântul* cuiva, *a da crezare* cuiva, *a da* cuiva *pace, a da o mână de ajutor* (cuiva), *a da prilej*(*ul*), *a*(*-şi*) *da consimțământul, a da impresia, a da tonul, a*(*-şi*) *da cuvântul* (*de onoare*)*, a da uitării, a da* (*toată*) *vina pe ...*(sau *asupra...*), *a da curs* la ceva*, a da naştere, a da loc* (*la ...*), *a da de veste* (sau *de ştire*), *a*(*-şi*) *da aere, a da citire, a*(*-şi*) *da demisia, a da buzna, a da năvală, a da* (*un*) *telefon, a da de furcă, a da de gândit, a da fuga* (sau *fuguța*), *unde dai şi unde crapă, a* (*se*) *da de gol* ș.a. este condamnabilă.

3. În cele ce urmează ne vom referi la două tipuri de colocații fixe, unanim acceptate în lingvistica românească, locuțiuni și expresii, și la tiparele acestora.

Tiparele locuționale ale verbului *a da* includ, pe lângă verb: substantive (*a da* ***drumul***, *a da* ***voie***, *a da* ***fuga***, *a da* ***viață***, *a da* ***naştere***, *a da* ***raportul***, *a da* ***divorț***, *a da* ***ajutor***, *a da*

BDD-V1162 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)

examen ş.a.); formanţi prepoziţionali obligatorii (*a da* ***cu*** *piciorul, a da* ***cu*** *gura, a da* ***din*** *coate, a da* ***din*** *colţ* ***în*** *colţ, a da* ***la*** *iveală, a da* ***de*** *gol, a da* ***peste*** *cap, a da* ***în*** *vileag* ş.a.); formanţi pronominali obligatorii (*a-****i*** *da prin cap, a-****i*** *da de cap, a-****i*** *da mâna, a-****i*** *da lacrimile* ş.a.); formanţi reflexivi obligatorii (*a-****şi*** *da seama, a-****şi*** *da viaţa, a-****şi*** *da cu părerea, a-****şi*** *da sfârşitul, a* ***se*** *da în vânt după ceva, a* ***se*** *da în vorbă* ş.a.); rar, adverbe (*a da* ***gata****, a se da* ***înapoi / îndărăt****, a da* ***afară***); numerale (*a da pe din* ***două****, a da pe* ***jumătate***).

Expresiile cu verbul *a da* sunt de tip sintagmatic: *dat dracului, dat naibii*, de tip propoziţional: *Dă, Doamne!, dă apă la şoareci, i-a dat papucii, şi-a dat arama pe faţă, dă cu băţul prin gard, dă cu bâta-n baltă,* de tip frastic: *Unde dai şi unde crapă!, Dă cezarului ce-i al cezarului!, Dă-n gropi de prost ce e!* ş.a.

4. În cele ce urmează, vom face unele observaţii referitoare la modul în care sunt înregistrate aceste locuţiuni şi expresii cu verbul *a da* în cele mai importante dicţionare frazeologice şi explicative româneşti. Înregistrarea neuniformă sau nesistematizarea informaţiilor prezentate se datorează absenţei unor principii şi norme lexicografice privitoare la unităţile frazeologice.

4.1. În ce priveşte verbul component al colocaţiilor, acesta apare fie la infinitiv (*a da foc, a da gata, a da sfaturi, a da răspuns* etc.), fie la alt mod, în special indicativ şi imperativ (*îmi dau capul, dă din mâini, i-a dat o palmă, îi dă părul în ochi, s-a dat la muncă* etc.; *dă, Doamne!*).

Aşadar, prima problemă este a formei verbale dintr-o colocaţie-titlu: infinitivul sau modul (timpul, persoana şi numărul) la care este folosită mai des colocaţia respectivă? *A-i da înainte cu ceva* sau *dă-i înainte cu ceva, a da din cap* sau *dă din cap*? Optăm pentru infinitiv, cu excepţia colocaţiilor cu formă unică, precum: *Dă Doamne* (*bine*)*!, Unde dai şi unde crapă!* În exemple însă, e indicat ca verbul colocaţional să aibă forma (modul, timpul, persona şi numărul) cea mai folosită: *Dă-mi pace, te rog!, Dă-i drumul!, Dă drumul la televizor!, Îmi daţi voie să plec?*

4.2. Pentru notarea componentelor matriciale, obligatoriu sau frecvent lexicalizate, autorii dicţionarelor folosesc formele cazuale ale pronumelor nedefinite *ceva, cineva*, precedate sau nu de prepoziţii. Se procedează în trei feluri: pronumele nedefinite sunt notate între paranteze, fără paranteze sau nu sunt notate.

Deşi lexicalizarea complementelor (direct, indirect, prepoziţional) e obligatorie, în unele cazuri aceste compliniri apar notate frecvent între paranteze, creând falsa impresie a posibilei lor suprimări: *a*(*-i*) *da* (cuiva) *un număr de ani, a da* (pe cineva sau ceva) *dracului, a da* (ceva) *peste cap, a da* (pe cineva) *dezertor, a-i da* (cuiva) *mâna să..., a-i da* (cuiva) *peste nas, a da* (cuiva sau la ceva) *cu piciorul, a-i da* (cuiva) *de urmă, a-i da* (cuiva) *lacrimile, a*(*-i*) *da* (cuiva) *sângele.* ş.a.

Mai rar, complinirile obligatorii sunt notate fără paranteze, evidenţiindu-se astfel prezenţa lor nesuprimabilă: *a da* ceva *în două, a da* cuiva *o problemă de rezolvat, a da* cuiva *de lucru, a nu da* pe cineva *pe* (sau *pentru*) *altul* (fam.), *a nu se da* pe cineva, *a-i da* cuiva ceva *în gând* (sau *cap, minte*)*, a se da în vorbă* cu cineva, *a se da* drept cineva.

În mod nejustificat, în aceeaşi situaţie, la unele locuţiuni, autorii *DEX*-ului nu le notează. Le adăugăm: *a da în judecată* pe cineva / ceva, *a da* cuiva *în arendă* ceva, *a da* ceva *înapoi* cuiva, *a-şi da viaţa* pentru cineva sau pentru ceva, *a da pe gât* ceva, *a da la o parte* ceva sau pe cineva, *a da* ceva *pe piatră, a da* ceva *la rindea, a da la ziar* ceva sau pe cineva, *a da* ceva

BDD-V1162 © 2014 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)

la lumină, *a da viață* cuiva sau la ceva, *a da însemnătate* cuiva sau la ceva, *a-şi da (cu) părerea* despre cineva sau despre ceva, *a da foc* la ceva, *a da gata* ceva sau pe cineva, *a da sfaturi* cuiva (despre ceva), *a da răspuns* cuiva / *a-i da răspuns* cuiva / *a da răspuns* la ceva / *a da raportul* cuiva (despre ceva), *a-şi da seama* de ceva, *a se da în vânt* după ceva sau după cineva.

Aşadar, se pune problema notării între sau fără paranteze a complinirilor obligatorii cu ajutorul pronumelor nedefinite *ceva* şi *cineva*. Pe care dintre următoarele variante o alegem: *a-şi da seama* de ceva, *a-şi da seama* (de ceva) sau *a-şi da seama*; *a da* ceva cuiva *înapoi*, *a da* (ceva cuiva) *înapoi*, *a da* ceva *înapoi*, *a da* cuiva *înapoi*, *a da* ceva (cuiva) *înapoi*, *a da* (ceva) cuiva *înapoi* sau *a da înapoi*?

Considerăm că toate complinirile lexicalizate obligatoriu trebuie înregistrate cu ajutorul pronumelor nedefinite *ceva*, *cineva*, fără paranteze: *a da în judecată* pe cineva sau ceva, *a da pe gât* ceva, *a da la o parte* ceva sau pe cineva, *a da curs* la ceva. Când lexicalizarea lor este facultativă, se vor folosi parantezele: *a da sfaturi* cuiva (despre ceva), *a-şi da seama* (de ceva), *a da cu gura* (despre ceva) ș.a.

4.3. La unele dintre aceste locuțiuni, autorii *DEX*-ului notează şi cliticul pronominal care dublează complementul indirect, fie între paranteze: *a*(*-i*) *da* (cuiva) *un număr de ani, a*(*-i*) *da cuiva de bărbat* (respectiv *de soție*) *pe cineva* (pop.), fie fără paranteze: *a-i da* (cuiva) *mâna să..., a-i da* (cuiva) *peste nas, a-i da cuiva ceva în* (sau *prin) gând* (sau *cap, minte), a-i da* (cuiva) *de urmă.* Dacă notarea simultană între paranteze sau fără paranteze a pronumelui nedefinit şi a cliticului din aceeaşi colocație are o anumită logică: *a*(*-i*) *da* (*cuiva*) *un număr de ani / a-i da cuiva un număr de ani*, notarea diferită a perechii respective: *a-i da* (cuiva) *mâna să... / a* (-i) *da cuiva să…*nu poate fi justificată.

La alte colocații, nu se notează acest clitic: *a da cuiva o problemă de rezolvat, a da cuiva de lucru, a da* (cuiva sau la ceva) *cu piciorul.*

Aşadar, o altă întrebare este dacă acest clitic pronominal trebuie sau nu să fie notat, între paranteze sau fără paranteze. Ce variantă alegem: *a*(*-i*) *da cuiva peste nas, a-i da cuiva peste nas* sau *a da cuiva peste nas*? Tendința nedublării prin clitic pronominal a complementelor direct şi indirect care acceptă dublarea se generalizează. Cu toate acestea, notarea simultană a perechii formate din clitic pronominal şi pronume nedefinit e, după opinia noastră, preferabilă: *a-i da cuiva peste nas, a-i da cuiva o mână de ajutor, a-i da cuiva pace.*

4.4. În privința formantului reflexiv, am constatat că acesta este notat corect între paranteze, când cele două variante (cu şi fără reflexiv) au aceeaşi semnificație: *a*(*-şi*) *da bună ziua* (sau *bună seara, bineț*e etc.) = a (se) saluta; *a* (*se*) *da îndărăt* (sau *înapoi)* = a se retrage; *fig.* a se codi, a se sustrage de la ceva, a ezita; (refl. şi tranz.) *a* (*se*) *da jos* = a (se) coborî.

Absența parantezelor în notarea cliticului reflexiv indică prezența lui nonomisibilă în locuțiuni ca: *a-şi da* (*cu*) *părerea, a-şi da seama, a-şi da cu cotul* sau (tranz.) *a-şi da coate, a se da în vânt după..., a se da bătut, a se da la muncă, a se da în vorbă* cu cineva, *a se da* drept cineva.

Prezența cliticului reflexiv (uneori şi a unei prepoziții) într-o colocație, prezență care modifică sensul variantei nereflexive (şi neprepoziționale), impune înregistrarea separată a celor două variante. Supunem atenției astfel de variante şi sensurile lor diferite:

Locuțiunea *a da înapoi*, în variantă nereflexivă, are următoarele sensuri: a) „a restitui, a returna” *A dat înapoi banii împrumutați.*; b) „a merge înapoi, în sens invers, în marşarier” *Când a dat înapoi, a lovit un pom.*; c) „a regresa, a decădea” *De când au plecat finlandezii,*

BDD-V1162 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)

comuna a dat înapoi cu câțiva ani.; d) „a modifica, a reseta în minus afişajul timpului; cu referire la schimbarea orei de vară cu cea de iarnă, când ora 4 devine ora 3” *Am dat înapoi ceasul cu o oră.* e) „a modifica, a reseta în minus kilometrajul; cu referire la modificarea în minus a numărului de kilometri afişat de un aparat de bord al unei maşini” *A dat înapoi kilometrajul.*

În variantă reflexivă, poate avea fie sensul notat sub b) „a merge înapoi”: *Copilul s-a speriat şi s-a dat înapoi*, fie împreună cu adverbul de negație *nu* şi cu prepoziția compusă *de la* un alt sens, „a nu ezita, a nu se codi, a nu pregeta, a nu precupeți niciun efort, pentru a obține ceva”: *Caută pe cineva care nu se dă înapoi de la niciun fel de muncă.*

În variantă nereflexivă, locuțiunea *a da peste cap* înseamnă „a perturba, a încurca, a deranja”: *Ceața a dat peste cap traficul aerian.,* iar, în variantă reflexivă, are două sensuri diferite: a) „a se rostogoli” *Din cauza vitezei, un BMW s-a dat peste cap.* şi b) „a face tot posibilul pentru a atinge un obiectiv” *A linguşit, a cărat serviete, a lipit afişe, s-a dat peste cap să fie lângă mai-marii zilei pentru a participa la tăierea tortului bugetar.*

Devine limpede că se impun intrări diferite când cele două variante, cu şi fără formant reflexiv, au sensuri diferite: *a da peste cap* „a perturba, a încurca” şi *a se da peste cap* „a se rostogoli; a face imposibilul pentru a obține ceva”. Tot astfel, e clar că notarea cliticului reflexiv se va face între paranteze când prezența acestuia nu modifică sensul: *a* (*se*) *da înapoi* „a merge înapoi, în sens invers”.

4.5. Notarea cu sau fără paranteze a negației trebuie decisă, câtă vreme autorii dicționarelor procedează diferit, ca în exemplele următoare: *a* (*nu*) *se da bătut, a nu da pe cineva pe* (sau *pentru*) *altul, a nu se da pe cineva, a nu da doi bani pe cineva / pe ceva, a nu-l da afară din casă* (bogăția, talentul, banii).

Dacă o colocație are două variante, pozitivă şi negativă, iar varianta negativă are o frecvență semnificativă, negația va fi notată între paranteze: *a* (*nu*) *se da bătut, a* (*nu*)*-i da prin cap / prin minte.* Când nu există decât colocația cu formă negativă, negația va fi notată fără paranteze: *nu încape îndoială*; *nu ştiu cine / ce / care / cât / unde / când…*; *nu e zi de la Dumnezeu să nu…*; *nu de alta, dar…*; *nu de altceva, dar…*; *a nu face doi bani*; *nu-i bai*; *ca să nu mai vorbim de…*; *ca să nu* (*mai*) *lungim vorba*; *a nu-i fi boii acasă*; *a nu fi în apele lui*; *a* (*nu*) *avea rost*; *a* (*nu*) *avea sens* etc.

4.6. Ca cele mai multe locuțiuni verbale, şi cele ale verbului *a da* au un substantiv în componență: *a da în judecată, a-şi da viața, a da la lumină* (sau *la iveală, în vileag* etc.), *a da însemnătate, a-şi da* (*cu*) *părerea, a da foc, a-i da* (cuiva) *mâna să..., a da sfaturi, a da răspuns, a-şi da sfârşitul* (sau *sufletul, duhul* sau *obştescul sfârşit*)*, a da din umeri, a da din gură, a-i da* (cuiva) *peste nas, a-i da cuiva ceva în* (sau *prin*) *gând* (sau *cap, minte*), *a da de dracu, a da în foc, a se da în vânt după..., a se da în vorbă cu cineva.*

Substantivele locuționale s-au rigidizat într-o anume formă, de singular: *a da viață* sau de plural: *a da din umeri,* nearticulată: *a da foc, a da sfaturi* sau articulată: *a da raportul, a-şi da sfârşitul.* Substantivele care ocupă poziția de complement direct sunt în acuzativ: *a da viață, a da însemnătate,* cele care ocupă poziția de complement prepozițional sau de circumstanțial sunt în acuzativ prepozițional: *a da de dracu, a da de fund, a da la lumină, a da din gură, a da peste nas* etc., iar cele care ocupă poziția complementului indirect sunt în dativ: *a da dracului, a da naibii.* Precizăm că substantivele locuționale doar ocupă o anumită poziție sintactică, dar nu au funcție sintactică. Unele acceptă schimbarea formei de singular cu cea de plural şi invers, fără vreo modificare semantică: *a da sfaturi* vs. *a da un sfat*; *a da*

BDD-V1162 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)

găuri vs. *a da o gaură*; *a da un chiot* vs. *a da chiote* etc. Altele nu acceptă această schimbare: *a da peste nas, a da în gât, a da din gură, a da viață* etc.

Indicat ar fi ca, în cazurile de schimbare a formei, să se noteze variantele formale, utilizându-se fie conjuncția disjunctivă *sau* între acestea, fie bara oblică – *slash-ul*: *a da sfaturi* sau *un sfat* sau *sfatul* ... (*a da sfaturi / un sfat / sfatul*), *a da găuri* sau (*o*) *gaură* (*a da găuri* / *o gaură /gaură*) ș.a.

În câteva cazuri, *DEX*-ul notează mai multe substantive care pot ocupa, succesiv, aceeaşi poziție într-o colocație: *a da o masă, o petrecere* etc.; *a*(*-şi*) *da bună ziua* (sau *bună seara, bineț*e etc.); *a da* (pe cineva sau ceva) *dracului* (sau *la dracu, naibii, în plata Domnului* etc.); *a da* (ceva) *pe gât* (sau *peste cap*); *a da lecții* (sau *meditații*); *a da la lumină* (sau *la iveală, în vileag* etc.); *a da o luptă, o bătălie*; *a da un chiot, un strigăt* etc.; *a-şi da sfârşitul* (sau *sufletul, duhul* sau *obştescul sfârşit*); *a da seamă* (sau *socoteală*); *a-i da cuiva ceva în* (sau *prin*) *gând* (sau *cap, minte*); *a da de ruşine* (sau *de necaz, de primejdie* etc.). După cum se observă, substantivele comutabile sunt notate fie între paranteze şi precedate de conjuncția disjunctivă *sau*, fie fără paranteze, într-o „enumerare". Terminată cu etc., seria acceptă suplimentarea: *a da o masă, o petrecere, un chef, un ospăț, un praznic* etc.; *a da un chiot, un strigăt, un țipăt, un răcnet* etc. Limitată la doi-trei termeni, seria nu acceptă completarea: *a* (ceva) *pe gât* (sau *peste cap*), *a-i da cuiva ceva în* (sau *prin*) *gând* (sau *cap, minte*).

Indiferent de numărul substantivelor comutabile în aceeaşi locuțiune, sunt indicate atât înregistrarea lor fără paranteze, cât şi coordonarea lor prin *sau* ori grafic, prin *slash*: *a da ceva pe gât* sau *peste cap* (*a da ceva pe gât / peste cap*), *a-i da cuiva ceva prin cap* sau *prin gând* sau *prin minte* (*a-i da cuiva ceva prin cap /prin gând* / *prin minte*).

5. Inventarele de unități frazeologice din toate edițiile dicționarelor româneşti de tip explicativ au rămas neschimbate vreme de aproape patruzeci de ani.

Modul inconsecvent şi chiar neglijent de înregistrare a colocațiilor fixe ne-a determinat nu doar să pledăm pentru sistematizarea acestor intrări, ci chiar să formulăm unele reguli lexicografice.

Observațiile prezentate mai sus sunt menite să sublinieze necesitatea înregistrării celor mai uzuale colocații în principalul dicționar explicativ, în special, şi obligativitatea stabilirii de convenții lexicografice privitoare la înregistrarea acestora. La sistematizarea înregistrării pot contribui şi regulile formulate mai sus privind forma verbală şi forma componentelor neverbale (substantive, clitice pronominale personale şi reflexive, pronume indefinite ca substitute ale argumentelor verbale, adverb de negație).

SURSE

Bucă, Marin, 2012, *Marele dicționar de expresii româneşti,* Bucureşti, Meteor Press.

Dicționar de expresii şi locuțiuni româneşti (*DELR*), 1997, Iaşi, Mydo Center.

Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a (*DEX* 1996), 1996, Bucureşti, Univers Enciclopedic.

Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a revăzută (*DEX* 2009), 2009, Bucureşti, Univers Enciclopedic Gold.

Dicționarul explicativ al limbii române, ediția a II-a revăzută şi adăugită (*DEX* 2012), 2012, Bucureşti, Univers Enciclopedic Gold.

Dicționarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române (*DOOM*[1]), 1982, Bucureşti, EARSR.

BDD-V1162 © 2014 Editura Universității din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)

Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române, ediția a II-a (*DOOM*[2]), 2005, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.
Duda, Gabriela, Aglaia Gugui, Marie Jeanne Wojcicki, 1985, *Dicționar de expresii și locuțiuni ale limbii române*, București, Editura Albatros.
Dumistrăcel, Stelian,1997, *Expresii românești*, București, Institutul European.
Mărănduc, Cătălina, 2010, *Dicționar de expresii, locuțiuni și sintagme ale limbii române*, București, Editura Corint.
Tomici, Mile, 2009., *Dicționar frazeologic al limbii române,* București, Editura Saeculum Vizual.

BIBLIOGRAFIE

Bidu-Vrănceanu, Angela, Cristina Călărașu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană Dindelegan, 2001, *Dicționar de științe ale limbii,* București, Editura Nemira.
Căpățînă, Cecilia, 2007, *Elemente de frazeologie*, Craiova, Editura Universitaria.
Căpățînă, Cecilia, 2013, *Instantanee lingvistice* vol. al II-lea, Craiova, Editura Scrisul Românesc.
Gramatica limbii române (*GALR*), vol. I *Cuvântul*, vol. II *Enunțul* (coordonator Valeria Guțu Romalo), tiraj nou, revizuit, 2008, București, Editura Academiei Române.
Gramatica de bază a limbii române (*GBLR*) (coordonator Gabriela Pană Dindelegan), 2010, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.

ON THE COLLOCATIONS OF THE VERB *A DA*

(*Abstract*)

Starting with an analysis of the way the collocations of the verb *a da* 'to give' are lexicographically registered, we have presented and commented on the patterns of the phrases and idioms of this verb. We have made remarks on the phrasal components of this verb. We have also presented solutions for the standardization and systematization to be used in registering phrases.

BDD-V1162 © 2014 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-15 01:55:09 UTC)